

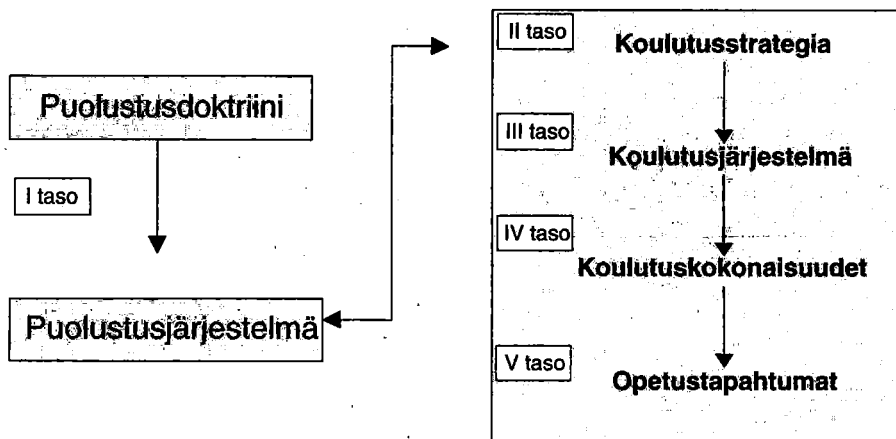
PUOLUSTUSVOIMIEN OSAAMISEN VARMISTAMINEN JA SOTILASPEDAGOGIIKAN TUTKIMUS

Yleisesikuntamajuri Rainer Peltoniemi

Sotilaspedagogiikka on kansainvälisesti tarkasteltuna hyvin laaja-alainen ja moni-ilmeinen tieteenala,¹ jonka tutkimus voidaan osaamisen kokonaisvaltaisen kehittämisen näkökulmasta jakaa viiteen seuraavaan tasoon:

- I taso, puolustusjärjestelmää ja puolustusdoktriinia kehittävä tutkimus
- II taso, koulutusstrategiaan ja -doktriiniin liittyvä tutkimus
- III taso, koulutusjärjestelmää ja sen osia selvittävä tutkimus
- IV taso, koulutuskokonaisuuksien tai niiden osien tutkimus
- V taso, yksittäisten opetustapahtumien tutkimus

Ilmiökenttien moninaisuudesta sekä niiden keskinäisistä vaikutussuhteista johtuen selkeiden rajausten osoittaminen on hyvin ongelmallista, mutta yhteisenä nimittäjänä eri tasoilla on perimmiltään oppimisen ja osaamisen kehittyminen.² Lähitulevaisuudessa sotilaspedagogisen tutkimustoiminnan yhtenä painopistealueena tulee olemaan osaamisen kontekstissa puolustusdoktriinin kehittämistä palveleva järjestelmätutkimus.

Kuva 1. Sotilaspedagogiikan tutkimustasot ja niiden keskinäiset vaikutussuhteet.

PUOLUSTUSDOKTRIININ KEHITTÄMINEN

Doktriini eli sotilaalliset toimintaperiaattemme ovat puolustusvoimien kaiken kehittämisen perusta. Suomen doktriini, alueellinen puolustus³ määrittää muun muassa materiaaliset, organisatoriset ja koulutukselliset tarpeet. Koulutusta ohjaavaa virallista koulutusdoktriinia tai -strategiaa meillä ei ole, vaan koulutusta ohjataan Pääesikunnan hallinnollisilla ohjeilla ja vuosittaiset koulutuksen painopistealueet käsketään puolustusvoimien toimintakäskyssä.

Valtioneuvoston vuonna 1997 eduskunnalle antama selonteko käynnisti osaltaan puolustusvoimien rakennemuutoksen, jota uuden (2001) selonteon mukaan tullaan edelleen jatkamaan.⁴ Suomen turvallisuus- ja puolustuspoliittiseen toimintalinjaan ei uudessa selonteossa esitetä muutoksia. Keskeisiä periaatteita ovat edelleen uskottavan puolustuskyvyn ylläpitäminen ja kehittäminen, pysyttäytyminen vallitsevissa olosuhteissa sotilaallisesti liittoutumattomana sekä osallistuminen kansainväliseen yhteistyöhön turvallisuuden ja vakauden vahvistamiseksi. Hallitus on esittänyt, että Suomen puolustusratkaisun keskeisinä periaatteina säilytetään alueellinen puolustusjärjestelmä ja yleinen asevelvollisuus.⁵

Puolustusvoimien kansainvälisen toiminnan painopiste on Suomen panostuksessa EU:n kehittyvälle kriisinhallintakyvyille.⁶ Tarvittavaa yhteensopivuutta läntisten järjestelmien kanssa kehitetään Naton rauhankumppanuusohjelman avulla.⁷ PuolustUSDoktriinin linjauksiin kansainvälistyminen ei vielä ole täysin vaikuttanut, mutta koulutusjärjestelmäämme ja muita rakenteita on jo muokattu paremmin palvelemaan kansainvälisen toiminnan vaatimaa osaamista.⁸

Kansainvälisestä toiminnasta on saatavissa paras hyöty vasta, kun se integroidaan osaksi puolustusjärjestelmämme kehittämistä.⁹ Jatkossa emme pysty johdonmukaisesti toimimaan kansainvälisessä toimintaympäristössä ilman omia tarpeitamme palvelevaa kansallista koulutusstrategiaa. Koulutusstrategiamme ei voi kuitenkaan yksinomaan perustua kansallisille periaatteille, koska vaarana olisi jääminen kansainvälisen tutkimuksen, kehityksen ja yhteistoiminnan mukanaan tuomien synergiaetujen ulkopuolelle. Niukoilla resursseillamme toimintamme on keskityttävä tärkeiksi katsotuille avainalueille. Muilla osalualueilla on järkevää käyttää kansainvälisiä palveluja.¹⁰ Ei sovi unohtaa, että kansainvälinen yhteistyö ja materiaalin yhteensopivuus parantavat samalla Suomen edellytyksiä tuoda puolustusmateriaalia ulkomailta sekä saada muuta kansainvälistä apua mahdollisessa kriisitilanteessa.¹¹

Suomen puolustuksen ja sotilaallisen kriisinhallinnan kehittämisen keskeisimmät tavoitteet ovat lähitulevaisuudessa ”strategisen iskun ennalta ehkäisy- ja torjuntakyky, eurooppalaisia kriisinhallintatavoitteita vastaava yhteistoimintakyky sekä maanpuolustuksen tarpeet täyttävä puolustusjärjestelmä”.¹² Turvallisuuskehityksen seuraaminen ja arviointi sekä puolustus suunnittelun kehittäminen tulevat edellyttämään puolustustutkimukseen osoitettujen resursien lisäämistä. Lähivuosien aikana tullaan muun muassa laatimaan selvitystyö vuoden 2010-puolustusjärjestelmää varten. Uudistettu alueellinen puolustusjärjestelmä on tarkoitus esittää vuonna 2004 annettavassa turvallisuus- ja puolustuspoliittisessa selonteossa.¹³

Puolustusjärjestelmämme osaamisen varmistamisen näkökulmasta tulee puolustusjärjestelmätutkimuksen yhteydessä samalla selvittää, millainen henkilöstö- ja koulutusstrategia Suomen puolustusvoimilla tulisi olla eri kehittämisvaihtoehdoissa.¹⁴ Tämä osaltaan mahdollistaa eri vaihtoehtojen realistisen vertaamisen sekä luo edellytykset Suomen puolustusratkaisun vaatiman osaamisen optimaaliselle tuottamiselle. Vallitsevat olosuhteet saattavat muuttua hyvinkin nopeasti,¹⁵ jolloin eri kehittämisvaihtoehdoista on oltava perusteltua tietoa eri uhkaskenarioissa.¹⁶ Suomen puolustuksen mahdollisina perusasetelmina tulee ainakin olla muun muassa seuraavat kehittämisvaihtoehdot (sekä niiden mahdolliset yhdistelmät):

- uskottava kansallinen puolustusjärjestelmä (alueellinen puolustus)
- Euroopan yhteinen kriisinhallintaorganisaatio (EU:n yhteinen puolustusliitto)
- Suomen Nato jäsenyys.¹⁷

Sotilaspedagogisen tutkimuksen on jatkossa osaltaan keskityttävä tuottamaan hyvin perusteltua vertailutietoa muun muassa edellämainittujen, ja mahdollisten muiden suuntautumsvaihtoehtojen vaatimasta osaamisen varmistamisesta. Meillä on siis oltava tieteellisesti luotettavaa vertailutietoa siitä, millainen henkilöstö- ja koulutusstrategia Suomen puolustusvoimilla tulisi olla eri kehittämisvaihtoehdoissa sekä millainen koulutusjärjestelmä tuottaa optimaalisesti (kehittämisvaihtoehtojen) puolustusjärjestelmän vaatimaa suorituskykyä. Jo lähtökohtaisesti voidaan olettaa, että eri vaihtoehdoissa muun muassa rakenteet, organisaatiot ja voimavarat ovat hyvinkin erilaiset. Erityisen suuri merkitys on sillä missä määrin kansainvälisyysvaatimukset tulevat hallitseviksi, jolloin koulutuksessa painottuvat yhdenmukaisuusvaatimukset. Jotta vaihtoehtoja voidaan ylipäättään vertailla saati keskustella niiden soveltuvuudesta suomalaiseseen puolustusajatteluun on päätöksentekijöille kyettävä tuottamaan tieteellisesti luotettavaa käytännön vertailuaineistoa.

OSAAMINEN HALLINTAAN

Osaamisella tarkoitetaan toiminnan vaatimien tietojen, taitojen ja muiden valmiuksien hallintaa sekä niiden soveltamista käytäntöön. Puolustusvoimien kaltaisessa yhteiskunnallisessa instituutiossa osaamisen kehittämisen tulee perustua organisaation visioon, strategiaan ja toiminnan tavoitteisiin. Osaamisen kehittämissuunnitelma on osa strategian toteutumista. Osaamisen johtamisprosessissa selvitetään muun muassa, mitä osaamista tarvitaan tavoitteiden ja vision saavuttamiseksi, miten tarvittava osaaminen hankitaan ja miten sitä hallitaan, käytetään ja kehitetään.¹⁸

Osaamisnäkökulma on siis osa strategista johtamista. Puolustusvoimien osaamisen hallinnan perustellun lähtökohdan muodostavat puolustusdoktriini ja puolustusjärjestelmä jotka kertovat, miten Suomea aiotaan puolustaa eri uhka- ja kriisimalleissa. Puolustusjärjestelmän kehittämisen tueksi laaditaan puolustusvoimien henkilöstöstrategia, josta puolestaan ilmenee kuinka paljon ja millaista henkilöstöä tarvitaan, jotta puolustusjärjestelmämme edellyttämät ydinprosessit ja strateginen osaaminen kyetään tulevaisuudessa tuottamaan.¹⁹ Koulutusjärjestelmän pelkistettynä perustehtävänä on tuottaa henkilöstön tarvitsema osaaminen sekä puolustusjärjestelmän edellyttämä suoritus- ja toimintakyky. Koulutusstrategiassa tulee siis kuvata, miten tuotetaan tarvittava osaaminen.

Nykyhetki	Tulevaisuuden puolustusvoimat	Tuleva
Puolustusdoktriini ja puolustusjärjestelmä	<ul style="list-style-type: none"> - Turvallisuuspoliittinen selonteko - Strateginen suunnitelma - Puolustusvoimien pitkän tähtäimen suunnitelma 	<ul style="list-style-type: none"> → Strateginen osaaminen ja ydinprosessit Mitä osaamista tarvitaan ja osaamisvajeeet
Henkilöstö	Henkilöstöstrategia	<ul style="list-style-type: none"> → Minkälaista osaamista henkilöstöllä tarvitaan
Koulutus	Koulutusstrategia	<ul style="list-style-type: none"> → Miten tarvittava osaaminen tuotetaan ja miten osaamisvaje täytetään

Kuva 2. Puolustusvoimien osaamisen hallinnan lähtökohdat

KOULUTUSSTRATEGIA OHJAA KOKONAISOSAAMISEEN

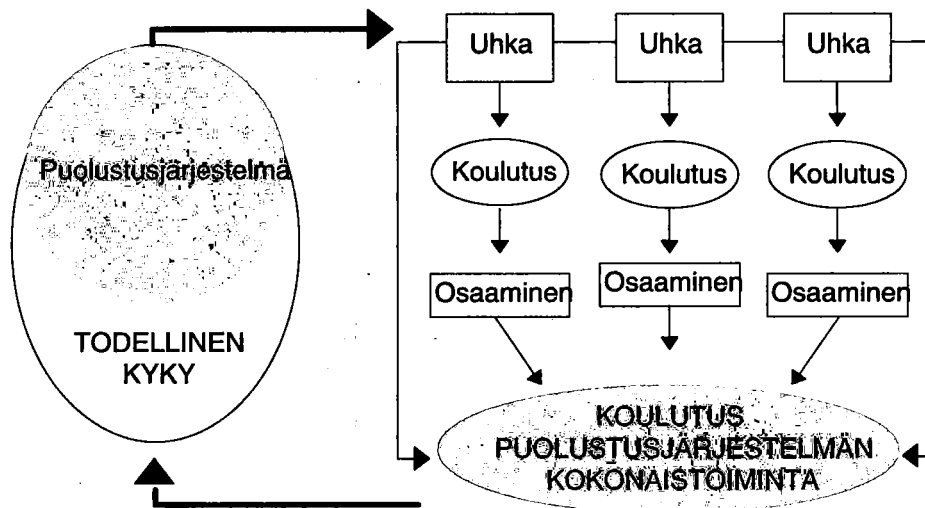
Koulutusta on kehitetty koko puolustusvoimiemme olemassaolon ajan. Ajan trendien mukaisesti painotukset ovat vuosien saatossa vaihdelleet ja eri koulutuskokonaisuudet ovat saaneet uusia sisältöjä. Kansainvälistyminen ja asevoimien teknistyminen ovat osaltaan asettaneet uusia haasteita koulutusjärjestelmämme kehittämiseksi. Toisaalta kehittyvä teknologia ja oppimisen uudet muodot kuten esimerkiksi simulaattorit ja monimuoto-opetus ovat mahdollistaneet aiempaa tehokkaamman oppimisen.²⁰ Kokonaisuutena kehittämistyö on ollut pitkäjänteistä ja tuloksellista. Olemme kyenneet ylläpitämään ja lujittamaan itsenäistä ja uskottavaa puolustuskykyä, mistä konkreettisena esimerkkinä on ollut pitkä rauhan aika ja valtiollisen suvereniteetin säilyttäminen.

Jäsentyneestä mielikuvasta huolimatta koulutuskenttämme on kokoavan järjestelmän puuttuessa sangen pirstaloitunut ja hajanainen.²¹ Pedagogisesti tarkasteltuna keskeiseksi kysymykseksi nousee, miksi kokonaisuutta eli puolustusjärjestelmämme kokonaistoimintaa ei meillä nykymuodossa harjoitella. Viimeksi olemme pakosta joutuneet testaamaan puolustusjärjestelmämme lähes 60 vuotta sitten. Kuitenkin yhteiskuntamme kyky ennaltaehkäistä sekä selviytyä ja edelleen menestyä kriisin tai sodan olosuhteissa muodostuu yhä edelleen lukuisien osatekijöiden yhteisvaikutuksesta.²² Sen tähden näitä kaikkia tekijöitä olisi kehitettävä yhdessä ja niiden yhteentoimivuutta olisi harjoitettava jo rauhan aikana.

Sotilaallinen puolustusjärjestelmämme on vastaavasti eri komponenteista muodostuva kokonaisuus,²³ missä eri osatekijöiden yhteistoiminta vaikuttaa joukkojen suorituskykyyn ja siten mahdollisen sodan ja taisteluiden lopputulokseen. Järjestelmää ei voida kehittää pelkästään yhtä osaa kerrallaan, koska eri osatekijät vaikuttavat toisiinsa. Tuleva koulutusstrategiamme tulee vastaavalla tavalla organisoida hierarkkiseksi kokonaisrakenteeksi, missä eri osakomponenttien koulutus tukee eri tasojen osaamista ja järjestelmän kokonaisrakenteen tukee koko puolustusjärjestelmän toimivuutta ja edelleen kehittämistä.

Koulutusjärjestelmän osalta tämä tarkoittaa käytännössä sitä, että yksittäisten asejärjestelmien ja taistelijoiden, eri tasojen johtajien ja esikuntien sekä toimivien joukkojen koulutus sekä muu yhteiskunnan järjestämä kriisiajan koulutus olisi saatava jo rauhanaikana integroitua yhteiseksi oppimisympäristöksi. Tämä taso ja osa muodostaisi koulutusjärjestelmän kehittyneimmän ja järjestelyiltään vaativimman käytännön komponentin, johon kaikki muut koulutuskokonaisuudet tulisi integroida. Todennäköisesti tähän optimitilan-

teeseen ei tulla koskaan kaikilta osin täysin pääsemään, mutta esimerkiksi eri tasojen simuloinnit mahdollistavat kustannustehokkaasti todellisuutta vastaavaan realistisen oppimisympäristön luomisen.²⁴

Kuva 3. Puolustusjärjestelmän edellyttämän kokonaisosaamisen varmistaminen

Artikkelissa esitetty osaamisen optimointimalli muodostaa yhden viitekehksen, jonka pohjalta puolustusjärjestelmämme tulevaa kehittämistä sekä sen edellyttämää osaamisen hallintaa voidaan tutkia sotilaspedagogiikan systeemidynaamista otetta hyödyntäen.²⁵ Näkökulma on uusi ja ajatuksia herättävä. Meidän on kuitenkin jatkuvasti varmistauduttava siitä, että varaudumme tulevaisuuden haasteita varten.

Sotilaspedagogiikan tutkimuksen tehtävänä on osaltaan huolehtia siitä, että osaamista, oppimista ja koulutusta sekä näiden eri tasoja kehitetään kokonaisuun puolustusta parhaiten palvelevalla tavalla. Tällöin luodaan parhaat edellytykset sille, että mahdollisessa kriisissä tai sodan tilanteessa operaatioiden kokonaispäämäärät kyetään saavuttamaan. Koulutuksemme korkea taso on ollut merkittävä osa kriisien ennaltaehkäisevää pelotearvoa - sitä sen on oltava myös jatkossa ja mahdollisessa uudessa järjestelmässä.

LÄHTEET

- Ahola, Matti: Uudistuvat puolustusvoimamme. Kylkirauta, Juhlanumero/2001.
- Ervasti, Pekka, Laakso, Jaakko: Karhun naapurista Naton kainaloon. WS Bookwell Oy, Juva 2001.
- Forsberg, Tuomas: EU:n puolustuspolitiikan suunta Nizzan jälkeen. Tuleeko Euroopan Unionista liittovaltio omine euroarmeijoiineen ? Sotilasaikakauslehti (Sal) 3/2001.
- Heikkilä, Kaisa: Suomi ja Naton rauhankumppanuusohjelma, 2. uudistettu painos. Ykkös-Offset Oy, Vaasa 2000.
- Higgs, PH: Metatheories in Philosophy of Education: Introductory overview, In Higgs (Ed.), Metatheories in Philosophy of Education, Heinemann, Johannesburg 1995.
- Hägglund, Gustav, julkaisussa Puolustusvoimien toiminta 2000. Pääesikunnan tiedotusosaston julkaisu. Suomen Graafiset Palvelut Oy, Kuopio 2001.
- Hägglund, Gustav: Suomen puolustus. Gummerus Kirjapaino Oy, Jyväskylä 2001.
- Hätönen, Heljä: Osaava henkilöstö - nyt ja tulevaisuudessa. Public Design Oy Tummauuren Kirjapaino Oy, Vantaa 2000.
- Krogars Marco: Uusi komentaja korostaa kansallista näkökulmaa, amiraali Juhani Kaskealan haastattelu. Kylkirauta 2/2001.
- Lipponen, Paavo: Kohti Eurooppaa. Karisto Oy, Hämeenlinna 2001.
- Peltoniemi Rainer: Maavoimien simulaattoriavusteisen koulutuksen optimointi - Maavoimien simulointistrategia. Oy Edita Ab, Helsinki 2001.
- Puolustusvoimien henkilöstöstrategia 2008 - Henkilöstöhallinnosta henkilövoimavarojen johtamiseen. Pääesikunta Henkilöstösasto 1997.
- Reinilä Laura: Siviilikriisinhallinta sotilaallisen toiminnan rinnalle. Sotilasaikakauslehti 6 -7/2001.
- Rusi, Alpo: Mariankadun puolelta. Otavan Kirjapaino Oy, Keuruu 2000.
- Sipilä, Jani: Kohti eurooppalaista kriisinhallintaa. Ruotuväki 14/2001.
- Tietoja maanpuolustuksesta, Gummerus Kirjapaino Oy, Jyväskylä 1996.
- Tilander, Heikki: Haasteita ja kehitystä - Maavoimat 2000-luvulle. Sotilasaikakauslehti (Sal) 2/1999.
- Tilander, Heikki, Villanen, Matti, Vainio, Kai: Suomen puolustusratkaisu. Teoksessa Tietoja maanpuolustuksesta, Gummerus Kirjapaino Oy, Jyväskylä 1996.
- Schunk, Leif, Lars Nielsson: Danish Approach to Military Pedagogy. Danish Armed Forces Centre of Distributed Learning, 14 June 2001.
- Sotilaallinen maanpuolustus 1999 - 2000. Pääesikunnan tiedotusosaston julkaisu. Suomen Graafiset Palvelut Oy, Kuopio 1999.
- The Second European Meeting on Military Pedagogy in Stockholm June 13 - June 15, 2001.
- Toiskallio, Jarmo: Unohdettu ja uudelleen syntynyt. Teoksessa Toiskallio, Jarmo (toim): Näkökulmia sotilapedagogiseen tutkimukseen. Oy Edita Ab, Helsinki 2000.
- Törnudd Klaus: Suomen turvallisuuspoliittisen aseman muuttuminen. Teoksessa Tiede ja ase. Suomen sotatieteellisen seuran vuosijulkaisu n:o 58. Gummerus Kirjapaino Oy, Jyväskylä 2000.
- Valtioneuvoston selonteko eduskunnalle: Euroopan turvallisuuskehitys ja Suomen puolustus. Oy Edita Ab, Helsinki 1997.

Valtioneuvoston selonteko eduskunnalle 13.6.2001: Suomen turvallisuus- ja puolustuspolitiikka 2001. Oy Edita Ab, Helsinki 2001.

Valtioneuvoston tulevaisuusselonteko eduskunnalle I osa: Suomi ja Euroopan tulevaisuus. Valtioneuvoston kanslian julkaisusarja 2/1996.

Valtiovarainministeriö: Osaamisen johtaminen osana valtion henkilöstötilinpäätöskäytäntöä. Oy Edita Ab, Helsinki 2000.

Valtiovarainministeriön työryhmämuistio 6/2001: Osaamisen johtaminen - kehittämissankkeen loppuraportti. Oy Edita Ab, Helsinki 2001.

Visuri, Pekka: Turvallisuuspolitiikka ja strategia. WSOY, Juva 1997.

Visuri, Pekka: Turvallisuuspoliittinen tulevaisuutemme. Kylkirauta, Juhlanumero/2001.

Wolfgang Royl: Military Identity Under Pedagogical Implications. Bundeswehr University, Munich 2001.

VIITTEET

- ¹ The Second European Meeting on Military Pedagogy in Stockholm June 13 - June 15, 2001. Schunk, Leif, Lars Nielsson: Danish Approach to Military Pedagogy. Danish Armed Forces Centre of Distributed Learning, 14 June 2001.
Wolfgang Royl: Military Identity Under Pedagogical Implications. Bundeswehr University, Munich 2001.
Toiskallio, Jarmo: Unohdettu ja uudelleen syntynyt. Teoksessa Toiskallio, Jarmo (toim): Näkökulmia sotilapedagogiseen tutkimukseen. Oy Edita Ab, Helsinki 2000, s. 33 - 40.
- ² Toiskallio, Jarmo: Unohdettu ja uudelleen syntynyt. Teoksessa Toiskallio, Jarmo (toim): Näkökulmia sotilapedagogiseen tutkimukseen. Oy Edita Ab, Helsinki 2000, s. 33 - 40.
- ³ Visuri, Pekka: Turvallisuuspolitiikka ja strategia. WSOY, Juva 1997, s. 421 - 424.
Ks. myös Tilander, Heikki, Villanen, Matti, Vainio, Kai: Suomen puolustusratkaisu. Teoksessa Tietoja maanpuolustuksesta, Gummerus Kirjapaino Oy, Jyväskylä 1996, s. 98 - 106.
- ⁴ Valtioneuvoston selonteko eduskunnalle: Euroopan turvallisuuskehitys ja Suomen puolustus. Oy Edita Ab, Helsinki 1997.
Valtioneuvoston selonteko eduskunnalle 13.6.2001: Suomen turvallisuus- ja puolustuspolitiikka 2001. Oy Edita Ab, Helsinki 2001, s. 6 - 13 ja 51 - 60.
- ⁵ Valtioneuvoston selonteko eduskunnalle 2001, s. 6 - 13.
- ⁶ Hägglund, Gustav, julkaisussa Puolustusvoimien toiminta 2000. Pääesikunnan tiedotusosaston julkaisu. Suomen Graafiset Palvelut Oy, Kuopio 2001, s. 1 - 2.
- ⁷ Sipilä, Jani: Kohti eurooppalaista kriisinhallintaa. Ruotuväki 14/2001, s. 5.
- ⁸ Heikkilä, Kaisa: Suomi ja Naton rauhankumppanuusohjelma, 2. uudistettu painos. Ykkös-Offset Oy, Vaasa 2000, s. 48 - 57.
- ⁹ Vrt. Ahola, Matti: Uudistuvat puolustusvoimamme. Kylkirauta, Juhlanumero/2001, s. 16 - 21.
Vrt. Krogars Marco: Uusi komentaja korostaa kansallista näkökulmaa, amiraali Juhani Kaskealan haastattelu. Kylkirauta 2/2001, s. 5.
- ¹⁰ Valtioneuvoston selonteko eduskunnalle 1997, s. 59.
- ¹¹ Sama, s. 87.
- ¹² Valtioneuvoston selonteko eduskunnalle 2001, s. 53 - 54.
- ¹³ Sama, s. 53 - 54.

- ¹⁴ Vrt. Tilander, Heikki: Haasteita ja kehitystä - Maavoimat 2000-luvulle. Sotilasaikakauslehti (Sal) 2/1999, s. 9 - 13.
- ¹⁵ Vrt. Törnudd Klaus: Suomen turvallisuuspoliittisen aseman muuttuminen. Teoksessa Tiede ja ase. Suomen sotatieteellisen seuran vuosijulkaisu n:o 58. Gummerus Kirjapaino Oy, Jyväskylä 2000, s. 8 - 29.
- ¹⁶ Visuri, Pekka: Turvallisuuspoliittinen tulevaisuutemme. Kylkirauta, Juhlanumero/2001, s. 6 - 15.
- ¹⁷ Vrt. Rusi, Alpo: Mariankadun puolelta. Otavan Kirjapaino Oy, Keuruu 2000, s. 250- 252.
Vrt. Lipponen, Paavo: Kohti Eurooppaa. Karisto Oy, Hämeenlinna 2001, s. 217 - 221.
Vrt. Hägglund, Gustav: Suomen puolustus. Gummerus Kirjapaino Oy, Jyväskylä 2001. 152 - 156.
Vrt. Forsberg, Tuomas: EU:n puolustuspolitiikan suunta Nizzan jälkeen. Tuleeko Euroopan Unionista liittovaltio omine euroarmeijoineen ? Sotilasaikakauslehti (Sal) 3/2001, s. 29 - 32
Vrt. Ervasti, Pekka, Laakso, Jaakko: Karhun naapurista Naton kainaloon. WS Bookwell Oy, Juva 2001, s. 238 - 239.
- ¹⁸ Hätönen, Heljä: Osaava henkilöstö - nyt ja tulevaisuudessa. Public Design Oy Tummuvuoren Kirjapaino Oy, Vantaa 2000, s. 12.
Ks. myös Valtiovarainministeriö: Osaamisen johtaminen osana valtion henkilöstötilinpäätös-käytäntöä. Oy Edita Ab, Helsinki 2000, s. 9 ja 52.
Ks. myös Valtiovarainministeriön työryhmämuistio 6/2001: Osaamisen johtaminen - kehittämis-hankkeen loppuraportti. Oy Edita Ab, Helsinki 2001, s. 1 ja 6 -10.
- ¹⁹ Puolustusvoimien henkilöstöstrategia 2008 - Henkilöstöhallinnosta henkilövoimavarojen joh-tamiseen. Pääesikunta Henkilöstöosasto 1997.
- ²⁰ Peltoniemi Rainer: Maavoimien simulaattoriavusteisen koulutuksen optimointi - Maavoimien simulointistrategia. Oy Edita Ab, Helsinki 2001, s. 89 - 93, 117 - 120 ja 128 - 132.
- ²¹ Vrt. Reinilä Laura: Siviilikriisinhallinta sotilaallisen toiminnan rinnalle. Sotilasaikakauslehti 6 - 7/2001, s. 16 - 20.
- ²² Tietoja maanpuolustuksesta, Gummerus Kirjapaino Oy, Jyväskylä 1996, s 65 - 85, 138 - 282.
- ²³ Sotilaallinen maanpuolustus 1999 - 2000. Pääesikunnan tiedotusosaston julkaisu. Suomen Graa-fiset Palvelut Oy, Kuopio 1999, s. 10 - 13.
- ²⁴ Vrt. Peltoniemi, s. 19 - 20, 45 - 49, 89 - 94 ja 120 -125.
- ²⁵ Higgs, PH: Metatheories in Philosophy of Education: Introductory overview, In Higgs (Ed.), Metatheories in Philosophy of Education, Heinemann, Johannesburg 1995, s. 3 - 17.

Abstract**HOW TO SECURE THE COMPETENCE IN THE DEFENCE FORCES AND THE RESEARCH ON MILITARY PEDAGOGY**

Rainer Peltoniemi, Major G.S., Defence Staff

Internationally, military pedagogy is a most comprehensive and varied discipline in which, from the point of view of total development, research can be divided into the following five levels:

- Level 1, research developing the defence system and defence doctrine
- Level 2, research on the training of strategy and doctrine,
- Level 3, research on the training system and its parts,
- Level 4, research on the training entities or their parts,
- Level 5, research on the individual occasions of instruction

Because of the versatility of the areas of phenomena and their internal effects, it poses problems to show clear outlines, but ultimately the development of learning and competence is the common denominator.

Competence means the command of knowledge, skills and readiness and its practical application as required by the operation. In a social institution like the Defence Forces, the development of competence should be based on the vision, strategy and operational objectives of the organisation. The viewpoint of competence is thus part of strategic leadership. The justified starting point in commanding competence in the Defence Forces is formed by the defence doctrine and the defence system that show how Finland is intended to be defended in different threat and crisis models. To support the development of the defence system, a personnel strategy will be devised for the Defence Forces. It again shows how much and what kind of personnel are needed in order to be able to produce the core processes and the strategic competence required by our defence system in the future. The simplified basic task of the training system is to produce the competence needed by personnel and the performance and operational capacity required by the defence system. The training strategy should thus show how necessary competence could be produced.

The capability of our society to prevent, cope with and manage further crisis or war situations is formed of the interaction between numerous elements. Therefore, all these factors should be developed together and their interoperability should already be trained in peacetime. Our military defence system is again an entity formed of different components, in which the cooperation of the different parts has an impact on the performance of the troops and thus on the final result of possible war or combat. It is not possible to

develop only one part of the system at a time since the different parts influence each other. Correspondingly, our future training strategy should be organised into a hierarchical total structure in which the training of the different components support the competence of the different levels and the total structure of the system supports the function of the whole defence system and its further development.

In the next few years, a report will be drawn up for the defence system of 2010. A reformed territorial defence system will be presented in the report on Security and Defence Policy or White Paper of 2004. From the point of view of securing the competence of our defence system, it must also be analysed what kind of personnel and training strategy the Finnish Defence Forces should have in the different development options. This enables a realistic comparison of the different options and creates the prerequisites for an optimum production of competence required by the Finnish defence solution. Finnish defence has to have as its basic arrangements at least the following development options (and their possible combinations): a) a credible national defence system (territorial defence) b) a common European crisis-management organisation (the EU's common defence alliance) and c) Finland's membership of Nato.

In the future, research on military pedagogy must, for its part, concentrate on producing well-grounded comparative information on how to secure the competence that is required by the above and other possible alternative branches. We must have scientifically reliable comparative information on what kind of personnel and training strategy the Finnish Defence Forces should have in the different development options and what kind of a training system would produce the optimum performance required by the defence system. As a starting point, it may be assumed that the structures, organisations and resources are indeed very different in the various options. It is of special importance to what extent the requirements on internationalisation will dominate, in which case the demands on unity will be emphasised in the training.

Even in the future, the task of the research done in military pedagogy will be to care for that competence, learning and training, and their different levels, are developed in a way that serves best the interests of total (national) defence. The high level of our training has had important deterrent value in the prevention of crises – and it must also continue to have it in the future and in a possible new system. Therefore, in the future, one of the focal areas in the research on military pedagogy will be the study of systems serving the development of the defence doctrine in the context of competence.